

ROSA SOLBES

RTVV veu la llum

Sincerament confie que estiguen bons totes les diputades i diputats membres de la Comissió d'Estudi de Noves Formes de Gestió de Radiotelevisió Valenciana, que han vist la llum sense necessitat de caure de cap cavall, només tornant pel camí de Barcelona.

Més de deu anys hem passat les organitzacions de periodistes advertint als polítics que la millor forma de gestionar un ens públic és aspirar a l'excel·lència professional, mirar de no gastar més duros que els necessaris, i involucrar-hi el màxim nombre possible de ciutadans, obrint les portes a la participació social.

En el seu moment, el president Lerma es va comprometre en públic a propiciar un consell de premsa, però la presa de decisions en la Radiotelevisió Valenciana no sempre responia a criteris professionals. Més prompte va estar impregnada, des del principi, d'una desconfiança cap a tot el que poguera emetre aromes d'independència i manca de submissió. Qui ha dit que només la dreta té por del roig?

Perdut el govern, el Partit Socialista emprengué la iniciativa de proposar la creació d'aqueix Consell que, passats tants anys, sonava ja a projecte envellit, perquè quan ací encara dubtem sobre com ha de ser un òrgan assessor, en bona part d'Europa ja fa temps que en funcionen, i amb importants capacitats decisòries, tant en el nomenament de càrrecs com a l'hora de concedir llicències i d'administrar freqüències. Però és que ni tan sols això es va arribar a estudiar amb un mínim de seriositat, després de la desfeta del lideratge de Joan Romero. I el PP, en compte d'estudiar la proposta i mostrar voluntat democràtica, s'estimà més interpretar-la com una col·lonada de l'oposició.

Explicat tot això (res que no conega el lector, d'altra banda), s'entendrà amb quina enveja hem seguit, des d'àmbits professionals valencians, la baralla al voltant de la TV3 i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i com ens sem-

blava quedar a anys llum del que ja havien aconseguit aquells companys que ara demanaven anar més lluny. Encara que el que es pot considerar envejable de veritat és la mobilització txeca en defensa de la televisió pública. Un fet recent que hem contemplat enlluernats, i que confirma el que teòricament sospitàvem: que una societat articulada i conscient dels seus drets és capaç de donar suport als professionals de la informació que no dimiteixen dels seus drets i de les seues obligacions.

La situació a la RTVV ha arribat a ser

“La Radiotelevisió no és un premi al guanyador en les urnes, sinó l'espill en què s'ha de mirar una societat sense avergonyir-se del que hi veu.”

tan insuportable que ha aconseguit el que semblava impossible: que ja ni tan sols la defensen alguns dels que es beneficien del seu partidisme. Però fins fa poc ha estat normal entre nosaltres que alts càrrecs de l'administració o assenyalats diputats es trobaren en l'obligació d'eixir en tromba al pas de les objeccions formulades a tal o tal altre programa, incloent-hi els de *varietés* o els de crònica negra. I ja em direu si això no és polititzar (en el sentit partidista) unes emissions, que en tot cas haurien de ser objecte de debat social i de crítica i autocrítica en els àmbits professionals...

Tan insuportable, deia, que malgrat la precarietat de moltes de les contraccions de periodistes que haurien de

guardar-se de posicions crítiques, a l'hora de la votació secreta o l'enquesta mostren un amplíssim descontentament per la manipulació i el servilisme. Els informes del comitè de redacció són demolidors, i a Ràdio 9 s'ha arribat a renunciar a la representació professional, tant per estar desenganyats de l'escassa eficàcia com pel temor a unes represàlies que, de totes maneres, s'han produït.

La comissió parlamentària ha rebut ja els diagnòstics d'uns quants experts, que, en general, han anat en el mateix sentit: és urgent una nova manera de regir l'ens. Ara, després de la visita a Catalunya, també el Partit Popular sembla haver canviat d'opinió, o almenys de tàctica, i reconeix la necessitat d'un Consell de l'Audiovisual basat en aquest model. No sé si serà ingenu respondre que més val això que no res, i que més val tard que no mai.

Permeteu-me acabar, en el terreny dels desitjos, reproduint l'última part de la intervenció de novembre, en nom de la Unió de Periodistes Valencians, davant la Comissió que ara, en l'espai exterior, ha vist la llum: “És una qüestió de voluntat política, de coherència democràtica, de consens, de generositat, d'assumir que la Radiotelevisió no és un premi al guanyador en les urnes, sinó l'espill en què ha de mirar-se una societat sense avergonyir-se del que hi veu. És necessari, per tant, recuperar-ne la utilitat social. Cal refundar el que podria ser un formidable instrument de comunicació i cohesió per als valencians. Ara es podria aplicar al camp audiovisual la definició que d'un bon diari va fer en el seu moment Arthur Miller, quan va dir que és una nació parlant-se a si mateixa. Pot ser que entre tots, algun dia, aconseguirem que la nostra, a través de les ones, siga una conversa lliure, intel·ligent i enriquidora”.

P. D. La fulminant destitució del director general de TeleMadrid, decidida per un Ruiz Gallardón fins ara tan discret en aquest terreny, és l'última i brutal mostra del concepte *just dret de conquesta* que els partits majoritaris solen tenir dels mitjans públics.

Periodista